

MOCADOR

ALLÀ ON ENS APLEGUEM TOTS ELS MOCS

Casal de la Pau,
t. 318 39 94

C/. Cervantes 2
08002 BARCELONA

2

**EL MIQUEL
JA ÉS
A CASA**

VALORACIÓ DE LES ENQUESTES

La redacció del Mocador es congratula de poder oferir al seu fidel públic (fidel i força tafaer), una primera valoració de l'interrogatori capciós a què us vam sotmetre. Cal dir que els qui han contestat l'enquesta no són gaires i per això la redacció d'aquesta formidable publicació us proporciona una segona oportunitat per respondre-la a tots els "mantes" que encara no ho heu fet. Volem saber la vostra opinió i l'esperem.

Pel que fa a la primera pregunta (moment de la declaració) la majoria de vosaltres confesseu haver entregat la declaració després de la promulgació de la llei, la sentència sobre la qual estem esperant.

Gairebé tots vosaltres qüestioneu la incorporació a la PSS, preveient tot un ventall d'infortunis que van des de problemes legals (no se sap de quina mena) fins a l'aterridora garjola. Tanmateix, molts de vosaltres manifesteu un gran desconeixement del que us podrà passar.

En referència al paper que ha d'assolir el MOC davant d'aquesta problemàtica, sembla que ha de ser el d'una mena de catalitzador de tota una sèrie de postures personals, per tall de donar una resposta unitària i forta envers la sentència que ens caurà a sobre. Podem concloure, doncs, que voleu una campanya informativa ben organitzada, tant a nivell intern (informació als objectors), com extern (mogudes, premsa, etc.).

Finalment, la pregunta sobre si el moviment s'havia de limitar o no al treball d'objecció, hi ha des dels qui no volen sentir parlar d'una possible ampliació d'activitats, passant pels qui pensen que el MOC ha de relacionar-se amb d'altres grups de caire no polític, fins als qui proposen una obertura total a tota mena de grups progressistes.

Per tal de completar aquesta anàlisi, cal que tu també res ponguis la nostra enquesta, si encara no ho has fet. Ja sou prou grans, i no us han de repetir les coses dues vegades. Esperant les vostres respostes, ens acomiadem fins al setembre. Bon estiu a tothom! -La redacció del Mocador-

EL MIQUEL JA ÉS A CASA

Com ja sabreu pels mitjans de comunicació, en Miquel Rodríguez està en llibertat condicional des del dissabte 30 de maig. La notícia es va produir en un moment en què el pessimisme reinava entre nosaltres, ja que el Jutge Militar de València feia pocs dies que havia denegat la llibertat condicional i havia manifestat als advocats que no li concedirien la presó atenuada o domiciliària fins que el Tribunal Constitucional dictés sentència. Però no se sap perquè, probablement per la proximitat de les eleccions, el Jutge i el Capità General canviaren sobtadament d'opinió i el varen deixar en llibertat.

Moltes coses han passat des del divendres 16 de gener en què el contestador automàtic del Casal de la Pau registrava la trucada d'en Miquel, dient-nos que s'acabava de presentar la Policia Militar a casa seva amb una ordre de detenció, per dur-lo a la caserna del Bruc. Però el més trist de tot és que hagi d'ésser precisament enmig d'una campanya electoral, quan el poder decideixi resoldre els temes "molestos" que té a l'agenda i no ha volgut solucionar abans.

Tot començà el 25 de juny del 86 quan en Miquel, després de jurar bandera a Lorca (Múrcia), es declara objector i és processat per desertió i empresonat a Cartagena. El Consejo Nacional de Objeción de Conciencia (C.N.O.C.) li va denegar la seva sol·licitud per haver estat presentada durant la mili. El fiscal militar li demanava tres mesos de presó i quan ja els portava complerts és posat en llibertat condicional, en espera del Consell de Guerra, i se li dóna un permís indefinit a la mili. Però quan ens pensàvem que ja no s'enrecordaven d'ell, el Jutge Militar de València el torna a processar, aquest cop per negativa a fer la mili, i és detingut el 16 de gener d'enguany i conduït de nou a Cartagena.

La primera vaga de fam

En ésser detingut, en Miquel inicia una vaga de fam, mentre el MOC i el Mili KK es posen de nou en moviment i comencen a fer accions. El comandant de la Presó Naval Preventiva "Santa Lucía"

de Cartagena, incomunica al Miquel i a partir dels dotze dies de vaga fa públic que "este chico ya come". En Miquel, desanimat pel poc ressò, deixa la vaga als vint dies.

El dotze de febrer tenia lloc el Consell de Guerra pel delicte de deserció i era condemnat a tres mesos i un dia, just el que havia acomplert a l'estiu. Seguia, però, processat i empresonat per negativa a fer la mili.

En veure que la cosa anava per llarg, el Miquel ens comunica que vol fer altra vaga de fam i tenen lloc vàries reunions de coordinació per preparar la campanya, tant a nivell estatal, com de Cartagena-Múrcia (on està empresonat), València (on hi ha el jutge) i Catalunya. Finalment es determina una data per la vaga: el 30 de març.

La segona vaga de fam

El fet de conèixer amb anticipació la data de la vaga, ens permet jugar amb avantatge i preparar un calendari d'accions, edició de cartells, etc. El 30 de març tenen lloc accions a diferents llocs de l'Estat. A Barcelona, tapem la cara de les estàtues de la Plaça de Catalunya i pengem cartells pel centre de la ciutat, amb gran ressò (TV-3, EL PAIS, EL PERIODICO DE CATALUNYA).

El dissabte 4 d'abril, 200 persones es manifesten Rambles avall, fins al Govern Militar. El dia 11, es fa una marxa en columnes des de diferents barris de Barcelona, fins a l'Ajuntament, on lliurem a l'alcalde un escrit. El diumenge 12, es pengen pancartes a diferents campanars de Catalunya. A Barcelona pengem una immensa pancarta a la Sagrada Família.

Per Setmana Santa, s'havia previst fer una acampada davant de la presó a Cartagena, però els militars que estaven farts de les mobilitzacions antimilitaristes que trencaven la pau d'aquella plaça militar, l'envien a l'Hospital Militar de València. Canvi ràpid de plans. Les accions previstes es traslladen a València. Es fan manifestacions, assegudes i bloqueigs de les entrades a l'Hospital Militar, el Govern Civil i Capitania General. Hi ha un grapat de detencions i algunes garrotades. La Policia Nacional es

queixa de les hores extremes que han de fer en plena Setmana Santa!

El 23 d'abril, Diada de Sant Jordi, es fa una esbrincada general a l'estand dels socialistes obrers espanyols a les Rambles, mentre el Pasqual firma llibres. El 24, el Parlament de Catalunya, aprova per unanimitat una proposició no de llei en favor del Miquel. Al mateix temps, es fan gestions davant del Síndic de Greuges i del Defensor del Pueblo, que fan d'intermediaris amb el Ministerio de Defensa. Defensa ens comunica que mentre duri la vaga no cediran, però si la deixa estan disposats a trobar una sortida i insinuen la presó domiciliària. El dissabte 26, mentre tenen lloc manifestacions a diferents ciutats de l'estat, es demana que deixi la vaga, cosa que el Miquel no fa fins l'endemà. En total han estat 27 dies sense menjar.

Arriba el mes de maig i Amnistia Internacional el reconeix com a pres de consciència. Passen els dies i mentre el Miquel es recupera a l'Hospital Militar, des del jutjat no diuen res. Finalment, li deneguen la llibertat provisional i comuniquen als advocats que no el pensen enviar a casa de moment, ja que esperen la sentència del Constitucional. Les coses es posen negres i el dijous 21 a la nit, mentre el senyor Maragall enganxa el primer cartell de la campanya electoral, ens presentem davant seu per demanar la llibertat del Miquel i som trets a empentes i cops de puny pel servei d'ordre. Tot acaba amb dues persones al Clínic i una denúncia contra els gorilles del PSC. I és que els socialistes estaven molt nerviosos des que el dia 8 de maig un grup de 24 persones van ocupar el seu local del carrer Diputació.

Però quan la cosa estava pitjor i semblava que el jutge no cedia, el Capità General ordena que se'l posi en llibertat condicional donat "que no pot ésser jutjat per un delictes que el Tribunal Constitucional pot dir d'aquí a uns dies que no és tal delictes sinó un dret". Aquesta solució que es treuen de la màniga sembla ser que ve per ordres del Ministro, que volia resoldre el problema abans de les eleccions. Típic.



* Quien no tiene ningún problema para repetir como candidato socialista por Cardedeu, aunque sea en la parte baja de la lista, es Francesc Alexandri, quien se declaró objeto de conciencia una vez incorporado a filas y permaneció encarcelado siete meses. En ese tiempo sus compañeros se dedicaron a boicotear los actos electorales del ministro de Defensa, Narcís Serra. Alexandri comentó que la política local no puede compararse con la que desarrolla el Gobierno "y por ello no tengo ningún inconveniente en participar en la política de mi pueblo", informa F.J. Niebla.

ALEXANDRI

LA SÍNDROME D'ESTOCOLM

En un primer moment m'havia proposat d'escriure quatre ratlles sobre el tema del voluntariat especial i la professionalització de l'exèrcit, tant d'actualitat després de l'aparició als mitjans de comunicació d'anuncis pagats pel Ministerio de Defensa (el proppassat diumenge 3 de maig s'oferien més de 12.000 places).

Però aquella setmana les notícies no tan sols les donava el Ministerio, sinó també una informació sobre les llistes electorals de les pròximes municipals: en Cesc Alexandri es presenta en la llista del PSC per Cardedeu. Al Casal la informació va arribar, precisament, el mateix dia de l'ocupació d'un local dels socialistes. La vigília, els informatius de les ràdios ja es dedicaven a difondre el tema; aquell mateix divendres el diari EL PAÍS, que no es pot dir que durant la campanya del Cesc hi tingués molt d'interès, dedicava un espai notable a un candidat que, per la seva situació en la llista i per la importància de l'Ajuntament, en condicions normals hauria passat totalment desapercebut.

Apassionaments a part, fóra bo aportar unes consideracions sobre el fet, si més no per deixar alguns elements en clar:

- En Cesc ja es va presentar a les anteriors eleccions pel mateix partit.
- El seu lloc a les llistes l'exclou de ser escollit i, per tant, cal pensar, tenint en compte que no és militant, que la seva presència és estrictament de suport a la candidatura, oferint el seu nom i la seva imatge pública.

- Que el MOC no té cap criteri sobre el tema de les eleccions i els candidats que s'hagi d'assumir per part dels seus membres. Així, tenim des de qui defensa el més rabiant abstencionisme fins qui s'ha presentat en diverses llistes.
- I un darrer element que és una mica la mare dels ous: en Cesc quan va ser empresonat al Bruc, ara fa més d'un any, no tenia altra notícia sobre el MOC, l'objectió i l'antimilitarisme que la que li havien ofert els seus més immediats amics: "Per què no et vas declarar objector?" "... jo sabia que tenia diòptries suficients per lliurar-me'n i, en canvi, no tenia ni puta idea de com funcionava tota la qüestió de fer-se objector..." (CONVERSES AMB CESC ALEXANDRI, revista VIA FORA nº 13, hivern 1987). I la veritat és que mai va tenir interès per procurar-se aquesta informació.

LLIBERTAT OBJECTORS EMPRESONATS



Però el seu cas, no cal recordar-ho, no va ser el d'un de tants "espavilats" que cauen en mans de la PM, sinó que els seus companys, alguns d'ells membres del MOC, van ren aixecar la llebre amb tota la

moguda que va comportar.

Al llarg de la història del MOC, casos semblants hi ha hagut i força. Moltes vegades arribaven notícies d'algué empresonat o amb problemes, a través de companys o familiars que demanaven consell o ajut. El MOC, normalment, els assumia com a propis sense que hi hagués aquella connexió ideològica que existia amb els "militants". En alguns casos la sintonització de la persona afectada amb el tema de l'anti militarisme arribava després d'un procés més o menys llarg de contactes i relacions, una mica per contagi. Per exemple, el Miquel Rodríguez: quan es va declarar objector i va ser empresonat, no es pot dir que fos un iniciat en el tema. Però, posteriorment, quan estava en llibertat provisional, va participar de manera molt activa en la campanya del Cesc; a part de la relació personal que s'inicià entre ell i tots els que havíem seguit el seu cas.

Però també hi ha casos que després de trencar-te l'esquena per ells no s'estableix cap mena de connexió i ni tan sols es produeix un simple i simbòlic acte d'agraïment.

El tema en altres contextes no és tan greu: que un malalt recuperat abandoni l'hospital d'amagat i sense dir "ni ase ni bèstia" no crec que sigui pel metge un cop massa fort. Però, en un "negoci" com el nostre, que més aviat sembla una casa de beneficència i on la gent treballa més per estímuls que no per una possible paga, el fet és més greu.

Fora de la justificació ideològica, en constant renovació a través de les lectures,

debats i xerrades, un dels elements que manté el funcionament i la creïxer grups com el MOC, és l'estat d'ànim general. I, per això, qualsevol novetat que pugui ajudar a estimular el personal se li dona la màxima difusió, ja siguin informacions positives (la consecució d'un objectiu) o negatives (per exemple, la celebració d'un acte militarista tipus "Dia de las FF.AA"). Així, no ens ha d'estranyar l'àmplia difusió de la victòria (?) aconseguida quan en Cesc va sortir en presó atenuada després de la vaga de fam i tota la campanya.

En canvi, qualsevol tipus d'informació que pugui afectar negativament els ànims, destarota i confon al personal. I, en aquests moments, ens trobem amb un company que "deserta i es passa a l'enemic".

Enmig de tot això, apareix un debat pendent: el MOC i el moviment antimilitarista, ¿han d'assumir els represaliats des d'una perspectiva política o humanitària? O d'una altra manera: si en Cesc torna a ser empresonat, quina ha de ser la nostra reacció? Si considerem que s'hauria de primar la vessant política, ¿hauríem de garantir que, abans de moure un dit per ningú, aquesta persona hagi jurat els principis orgànics de l'antimilitarisme? O, en l'altre extrem, si el nostre treball gira al voltant d'un esperit "benèfic-humanitari", Què és això de demanar comptes ideològics als nostres afavorits? En el cas d'en Cesc el que no se li perdona és que hagi pres una postura pública que entra en contradicció amb el que nosaltres considerem la consciència antimilitarista. Però ja m'agradaria saber quants dels innumbrables presos de consciència, pels quals en un moment donat s'ha

lluitat, no han comès en un moment donat la "falta" de votar una candidatura que entrés en contradicció amb els principis que se li suposen; o que no descompta en la declaració de renda el percentatge del pressupost militar. I no cal anar a buscar màrtirs: ¿quants dels objectors i antimilitaristes irreductibles no cauen en un moment donat en el pou de la contradicció coberts en l'anonimat?

Per acabar, proposo un joc: imaginem-nos que el MOC és un partit parlamentari i el PSC un moviment marginal. ¿Què representaria per a nosaltres que en un moment donat un militant hagués de posar-se en mans dels socialistes per solucionar un problema que l'ha dut a la presó? ¿Us podeu imaginar la utilització que faria el PSC del fet de treure les castanyes del foc a una organització solvent i seriosa com el MOC? Si després recuperem el militant per presentar-lo a les llistes electorals, els socialistes ¿no ens retreuriem que és gràcies a ells que disposem del màrtir? O, almenys, després de tant de tracte amb l'"enemic", no tindríem por que s'hagués intoxicat? És una mica iniciar-se en aquesta pràctica tan corrent en el món de la política on, passi el que passi, tothom sempre guanya. I és que qui no es consola és perquè no vol.

NOTA: la síndrome d'Estocolm és la reacció d'acceptació dels segrestadors per part dels hostatges.

CARTA D'EN CESC ALEXANDRI

Cardedeu, 12 de maig

Hola, gent!

D'entrada, deixar clar que no teniu cap obligació de llegir aquesta carta, tot i que em sembla que ens pot anar força bé a tots plegats, a vosaltres i a mi.

M'imagino que ja sabreu amb motiu de que l'escric i que més d'un no voldrà ni sentir-me parlar després de la "conversa" d'aquesta tarda. Però jo continuo permetent-me el luxe de ser un illús i, per tant, no deixo d'escriure.

Sí, és cert, teniu raó que amb la meua decisió de presentar-me a la llista del PSC a Cardedeu he fet molt de mal al moviment objector. Però el que no puc acceptar de cap manera és que per això se'm qualifiqui literalment de traïdor. Jo més aviat diria que he sigut tan obtús com quan em vaig deixar enganxar. He caigut altra vegada en la trampa de pensar que la gent interpretaria els meus actes de la mateixa manera com els intrepreto jo i, per desgràcia, no és així. Avui, quan he arribat a Cardedeu, m'he trobat amb un dels molts que es movilitzà quan jo era tancat, i les circumstàncies han fet que acabèssim parlant (i ara si que dic parlant) de la meua presentació a l'ajuntament i de les seves repercussions. Potser respecte a vosaltres ell tenia l'avantatge que és del poble i coneix què hi passa, però també cal dir que és un dels molts que no votaria mai PSEO perquè per aquest és un partit espanyolista. M'ha costat força fer-li entendre la meua postura (que no pas acceptar-la) pel que fa a la diferència abismal que hi ha entre unes eleccions municipals en un poble petit com Cardedeu i la política d'un determinat partit en l'àmbit estatal (malgrat que alguns continuen pensant que això no és així). I amb tot he de reconèixer que, de la mateixa manera que em vaig quedar d'allò més sorprès quan el maig de l'any passat hi va haver les primeres mobilitzacions perquè em deixessin anar, aquesta vegada no he sabut veure a temps que el meu nom en una candidatura

és notícia, i més si aquesta candidatura porta les sigles del PSC. Realment, no sé com es pot arreglar això i cregueu-me que em sap molt de greu, però penso també que és molt trist que la recuperació d'aquesta meua pseudo-llibertat no pugui ser realment això sinó que en tot moment (fins d'aquí un tems, és clar) els maus actes hagin de ser motiu de comentari públic. La veritat, de vegades penso que no sé que és la llibertat. Mentrestant, però, només puc dir i repetir que en cap moment no he actuat de mala fe. Avui he vingut al Casal per dues raons, per intentar explicar-vos la meua postura i, dues, per parlar de què podia fer jo per en Miquel. Per desgràcia, entre que ens hem passat més d'una hora dient xorrades tots plegats i que al final se m'ha fet fora, m'he quedat sense saber com estaven les coses i que és el que jo hi podria fer. Sí, ja sé que ara més d'un pensarà que estic intentant quedar bé per allò de si em tornessin a agafar, però, jo us puc dir sincerament que mai no he renunciat als objectius pels que vau lluitar vosaltres quan jo era allà dins i que el tema de les municipals ha sortit aquest matí, quan jo tenia pensat venir tal com havíem quedat amb en Jordi per tel·lèfon. Així, doncs, sapigueu que estic disposat a treballar, amb l'única restricció que no aniré a cap acte públic. Potser sí que sóc un covard però no m'agradaria gens tornar-me a veure engarjolat. Ara, doncs, la decisió és vostra. Si accepteu la meua col·laboració, ja sabeu on trobar-me. Si no l'accepteu intentaré entendre la vostra postura i miraré de no fer més mal al moviment que el que ja he fet per no saber veure més enllà de Cardedeu.

CESC

GRUP ESPERANTISTA PER L'O.C.

El grup esperantista per l'objectió de consciència és un grup de recent creació que, procedent de l'àmbit de l'esperantisme, de l'internacionalisme solidari, vol emprendre una tasca de servei al moviment d'objectió de consciència. Estem convençuts de que l'existència dels blocs polítics i, conseqüentment lingüístics, obstaculitzen la coordinació internacional del nostre moviment, tant imperiosa a la nostra època. El nostre grup preveu com a objectiu primordial la creació a curt o llarg termini, d'una xarxa eficaç de delegats que representi el nombre més gran possible de països, amb especial atenció als països de l'Est on l'Esperanto gaudeix de força acceptació. El delegat funciona com un simple transmissor d'informació: d'una banda recull aquell material que es produeixi en els grups nacionals, comarcals o locals i després de la seva traducció a l'Esperanto ho remet als diferents delegats de la xarxa internacional, els quals faciliten aquest material als grups d'objectors dels seus respectius països. L'esquema és, evidentment, simple; la seva realització pràctica, però, no és tan planera i a aquest fi volem fer ús de tots els grups esperantistes no-objectors ja existents, per a començar a construir aquesta xarxa. Tenint en compte que l'esperantisme porta ja 100 anys de coordinació internacional, no ens ha de semblar utòpic que gràcies a aquesta experiència el moviment d'objectors de consciència pugui treure'n profit. Bo i que la tasca de la nostra agrupació és majorment informativa no ens desentnem de l'acció i les lluites, per a les quals podeu comptar amb la nostra col·laboració. Actualment, el grup es troba en procés de desenvolupament, en una etapa de primers contactes amb federacions esperantistes de països europeus i estem persuadits de que la resposta serà positiva i fructífera.

Per a contactar amb nosaltres escriviu-nos a la següent adreça:

Grup d'Objectors de Consciència
Joventut Catalana d'Esperanto
Apartat de Correus 290
08200 SABADELL



-Ja n'hi ha prou, merda!
Jo em declaro objector!

!WARUM!

-Perquè no respecteu la meua llengua i doneu ordres en estranger, en lloc de fer-ho en Esperanto?

LA MILI ET PAGA UN SOU

Ara, mentre fas el servei militar, pots cobrar un sou i aprendre una professió.

El Ministeri de Defensa convoca més de dotze mil places de voluntaris especials per a joves d'entre 17 i 22 anys complerts, que no hagin fet la mili.

Consulta el requadre i tria l'Exèrcit que t'interessi més

EXERCIT	TERRA		ARMADA		AIRE
MODALITAT	A	B	B	A	B
PLACES	4.680	4.100	2.000	725	712
DURADA	18 mesos	3 anys	3 anys	18 mesos	3 anys
EDAT	ENTRE 17 I 22 ANYS COMPLETS				
TITULACIO	Graduat Escolar o Superar prova similar	Graduat Escolar	Graduat Escolar	Graduat Escolar	Graduat Escolar
SOU	Període de selecció: Havers de soldat 1r. any: 24.636 pes. mensuals Resta: 42.110 pes. mensuals Pots superar les 50.000 pes. mensuals.				

Presentació d'instàncies en els Centres de Reclutament abans del 30 de maig.



MINISTERIO DE DEFENSA



societat, avui

Declaracions a l'AVUI de l'objector de consciència Miquel Rodríguez

«Si estic lliure és per les eleccions»

Aviat se sabrà si la llei d'objectió és constitucional

Una història de pel·lícula

BARCELONA — Detingut, emprisonat, incomunicat i hospitalitzat a causa d'una vaga de fam que gairebé es va allargar un mes, l'objector de consciència Miquel Rodríguez està actualment en llibertat provisional.

«Se'm va donar llibertat provisional, és gràcies a l'actual campanya electoral», diu. Segons ell, una abraçada del Moviment d'Objectors de Consciència (MOC) i el dia en què va començar la campanya electoral, davant Pasqual Maragall, demanant una resolució sobre la situació de Miquel Rodríguez va precipitar la seva llibertat provisional. L'ajuntament, segons va manifestar els mateixos i alguns membres del MOC, es va produir perquè els partits polítics no volien que el cas d'aquest objector entorpecís la campanya. Ara cal esperar la sentència del Tribunal Constitucional sobre la llei d'objectió i, concretament, pel que fa referència a l'objectió sobrevinguda, és a dir, declarar-se objector un cop començat el servei militar, que es jaussem segons el cas de Miquel Rodríguez. Durant els últims mesos ha protagonitzat un seguit d'accions a favor d'aquest dret i en contra del servei militar.

Refusar els valors militars

Les raons per objectar poden ser molt diverses, segons diu Miquel Rodríguez. «En el meu cas —concreta l'objector— em vaig trobar que no podia ni acceptar ni defensar els valors de l'exèrcit». En arribar a la caserna de Llorca, a Múrcia, on Miquel Rodríguez havia de fer el servei militar, creia que els ideals dels militars havien canviat; però, segons diu, no era així. «Un cop es allà dins veus com tots els plantejaments que t'has fet de la vida, allà no s'hi donen. Veus —continua dient Miquel Rodríguez— que els militars tenen molt de poder en la vida civil; veus com aquella societat que està dins el món de l'exèrcit queda totalment militaritzada». L'objector explica que quan sortia de permís i s'acostava al poble de Llorca, els mateixos criteris que es donaven a la caserna es repetien entre els civils. Per Miquel Rodríguez, «ven el servei militar l'obliguen a acceptar una societat en la qual els militars se situen al capdamunt, per sobre dels civils i de les dones». L'exèrcit és, segons l'objector, un estament plenament sexista, on la dona té el paper de dona del guerriller.

Miquel Rodríguez manifesta que davant d'aquesta situació, després de veure i viure l'exèrcit, «arriba un moment que inclines i decides que no vols participar en aquests valors ni defensar-los més».

F' rill de golpisme

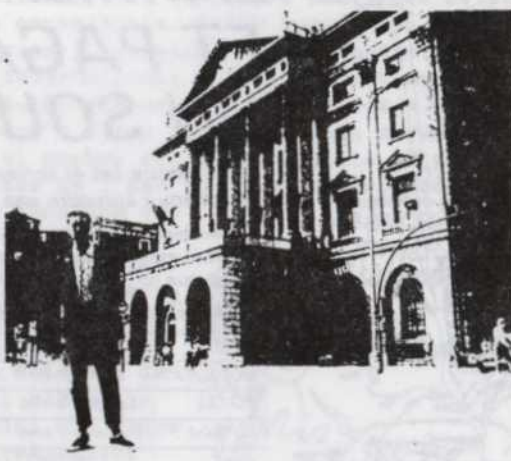
Durants d'haver passat per l'exèrcit i haver estat detingut, Miquel Rodríguez creu que en aquest país «no ens traurem mai el perill del golpisme». A més, en el funcionament de l'estament militar Miquel Rodríguez troba un seguit de punts que, a parer seu, es devenen inconstitucionals. «Quan vagi ser sotmes a un consell de guerra —diu Miquel Rodríguez— em van jutjar els mateixos que m'acusaven de deserció». Per altra banda, en cas de cometre un delicte, segons l'objector, «se'n dificulta la defensa, que, generalment, reu, algun militar de la teua pròpia caserna».

«La xifra penal militar és anticonstitucional, del primer punt al darrer. El poder incomunicar —diu Miquel Rodríguez—, l'intervenir tota la correspondència, i les cartes que vols enviar s'han d'entregar obertes perquè les puguin revisar».

L'objector també afirma que a les casernes es donen moltes irregularitats, ja que, segons ell, «fan el que volen, l'anul·len la consciència, la personalitat». Fins i tot, continua Miquel Rodríguez, «recrutem aquells que utilitzen un altre llenguatge que no sigui el nostre».

Després d'aquesta experiència, Miquel Rodríguez confessa que «em trobo com desconectat de la societat. Ser objector sorprèn la gent i la meua situació és fins i tot encara més estranya».

Miquel Rodríguez qüestiona l'estament militar i es nega a acceptar-ne els valors



Tots pendants de la sentència

Miquel Rodríguez, barceloní de vint-i-un anys i estudiant de disseny, té l'esperança que el Tribunal Constitucional dicarà l'anticonstitucionalitat de la llei d'objectió de consciència elaborada per l'actual govern. A més, segons ha dit, aquesta sentència no es donarà a conèixer fins que passin les eleccions del 10 de juny per «no influir en l'actual procés electoral».

Per l'objector, «l'única possibilitat que es reu el meu cas és que es declari inconstitucional

l'actual llei d'objectió de consciència i el govern central hagi d'elaborar-ne una altra de més progressista».

La sentència que ha d'emetre el Tribunal Constitucional constituirà la resposta al recurs presentat pel Defensor del Poble, Joaquín Ruiz-Giménez, sobre tres punts. El primer es refereix al temps que s'ha de destinar a fer un servei substitutori, que és molt superior al del servei militar.

«L'exèrcit és un estament plenament sexista, on la dona té el paper del descans del guerriller»

al Tribunal llei d'objectió de consciència i el govern central hagi d'elaborar-ne una altra de més progressista.

La sentència que ha d'emetre el Tribunal Constitucional constituirà la resposta al recurs presentat pel Defensor del Poble, Joaquín Ruiz-Giménez, sobre tres punts. El primer es refereix al temps que s'ha de destinar a fer un servei substitutori, que és molt superior al del servei militar.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

A.G.

BARCELONA — Miquel Rodríguez es va declarar objector de consciència el 26 de juny de l'any passat, mentre estava de permís. Aleshores va entrar al calabó de la caserna de Llorca, on es va estar sis dies fins que es va dictar el seu acte de processament i va ser traslladat a la presó militar de Casarès. En aquesta presó s'hi va estar tres mesos, fins que el 18 d'octubre del 1986 li van concedir la llibertat provisional. Mentre estava en llibertat, va començar a tenir contactes amb l'Ajuntament de Barcelona i amb el defensor del noble per mirar de reobrir la seva situació. El 18 de gener d'aquest any va ser detingut a casa seva, «sense presentar cap ordre» —diu Rodríguez—. Aquest mateix dia va intentar a la caserna del Bruc de Barcelona i va començar una vaga de fam. Sis dies després de la detenció li van comunicar l'acte de processament, segons va manifestar el mateix. Posteriorment, el van traslladar en ambulància a la presó naval de Cartagena, on, pel que diu, va estar incomunicat durant vint dies i tot i que feia setze dies que estava en vaga de fam, «no se'm rebaixava de cap servei, i per tant volia deixar de continuar la vaga».

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

El 30 d'abril d'aquest any va iniciar la segona vaga, que va començar amb el seguiment del MOC. Finalment, el 25 de maig, foren del seu estat lliure i amb perspectiva d'una solució per al seu cas. Rodríguez va deixar la protesta quatre dies després, i van concedir la llibertat provisional.

ESTIMA
COM
VULGUIS

Per l'alliberament homosexual i lesbiana

JORNADES DEL 28 DE JUNY

FAGC - JAG - Lesbianes Autònomes - Tel. d'urgències - MOK

" El dia 28 de juny és el dia en que els homosexuals i les lesbianes de tot el món manifesten públicament la seva voluntat de lluitar pel definitiu alliberament del desig i de la pràctica homosexual i lesbiana ".

Enguany, aquesta manifestació, adquireix un major compromís i major importància donada l'ofensiva moralitzant i homofòbica que en els darrers temps s'està patint des dels diferents governs, institucions i sectors del poder. Per tot això, es fa doncs una crida a TOTS i a TOTES per a participar a les JORNADES del 28 de juny:

" ... per manifestar públicament el nostre rebuig a aquesta política repressiva, i per expressar en veu alta quines són AVUI les nostres reivindicacions ".

ESTIMA COM VULGUIS!!

Desig gai i lesbiana!!

Per una llei antidiscriminària!!

EL CARRER TAMBE' ES NOSTRE!!



JORNADES del 28 de juny, ~~PROGRAMA~~ :

- Dimarts 23, 22 hores: Presentació de les Jornades, " EL CARRER TAMBE' ES NOSTRE " - Foguera a la P. de Catalunya, amb la cremada de premsa i personatges homofòbics.
- Dijous 25, 20 hores: Xerrada FAGC, a les Cotxeres de Sants - Repressió: " Una nova modalitat homofòbica ".
- Divendres 26, 20 hores: Xerrada Lesbianes Autònomes, a les Cotxeres de Sants - " Cultura lesbiana i repressió patriarcal ".
- Dissabte 27, 19 hores: MANIFESTACIÓ, a la P. Universitat.
NIT : FESTA. (Falta per confirmar el lloc).
- Diumenge 28, 13 hores: PICNIC, al Parc de la Ciutadella, (Plaça de la Glorieta). Hi haurà cartells i díptics.

CRONICA D'ALEMANYA

Com ja es va fer saber en l'anterior MOCADOR, els primers dies d'aquest mes vàrem ser convidats a Alemanya pel "Jugend-club COURAGE in der DFG/VK" (Associació de joves, membre de l'Associació Alemanya per la Pau/Objectors Units) de Colònia.

El motiu de la invitació era el debat i l'intercanvi d'experiències entre la situació alemanya i la nostra.

En un principi, també es va convidar gent de l'Estat francès i un grup de txecs, però, finalment, no varen poder venir.

Perquè us feu una idea, cal dir que DFG/VK no és exactament un simil del que és aquí el MOC. El seu treball s'amplia a tot el que fa referència a l'antimilitarisme i el pacifisme. El seu nivell d'implantació és força notable i la seva estructuració contempla, fins i tot, unes joventuts.

A nivell internacional, estan coordinats a la IRG (Internacional de Resistents a la Guerra) igual que el MOC.

Fer una crònica exhaustiva del que vàrem veure i fer al llarg dels deu dies podria ser excessiu (a més, posaria al descobert els diversos moments d'activitats més aviat llicencioses)

Tant Colònia com les regions de Hunsrück i Münster que vàrem visitar són situades a la meitat nord de la República Federal. Per arribar-hi s'han de cobrir, pel cap baix, uns cinc-cents quilòmetres d'autopista alemanya (gratuïta).

Tot això no tindria més transcendència que transmetre la sensació d'anar dins d'un 4L furgoneta envoltats de vehicles a velocitats inabastables. Però és que les autopistes alemanyes no són, tan sols, patrimoni dels Mercedes o BMW, sinó que constantment circulen convois militars i maldevol dels exèrcits amb presència a Alemanya. Que recordi, ens hem creuat amb francesos, belgues, anglesos, evidentment americans i, ocasionalment, tropes del país.

OB JUNG, (OB GROSS, OB WIR SCHEIN DEN STAHLH

"Jove, vell, gr ens caguem en e



Venien d'un lloc on una processó de vehicles militars encara és motiu d'expectació. Quan tot just entres en un país i et trobes amb un convoi militar, tancs inclosos, per les autopistes, no deixa de ser un petit trauma reforçat per la contínua presència militars.

Al llarg dels dies d'estada, vàrem constatar que la RFA no és altra cosa que un país ocupat en la primera línia d'un front imaginari, en una guerra encara per declarar.

Dimecres 3 vàrem visitar la regió de Hunsrück, on hi han instal·lats

MOCADOR

NO HI
FALTEU!

ATTENEU
LA FLOR DE MAIG
C. WAD-RAS, 195 (POBLE NOU)

ASSEMBLEA
M.O.C.
BARCELONA



BARNA - MOC - BARNA

Companys i companyes, tal com vàrem comunicar en el primer exemplar del MOCADOR, la cosa es remena.

Es evident que a dalt hi ha moviment i que s'està perfilant la jugada per tal d'establir, d'una vegada per totes, el marc que regularà i configurarà, tant a nivell legal com a nivell pràctic, el tema de l'objecció i dels/de les objectors/es.

"Hem de prendre la iniciativa", "No podem estar sempre denant resposta, només, quan ells actuen", "Hem de clarificar la nostra estratègia", "Ens hem d'organitzar", etc..., són frases que en els darrers anys s'han anat repetint des del MOC i grups afins. Tot això és cert, però ara ens cal dur-ho a la pràctica. D'un temps ençà els posicionaments anti-militaristes i el tema de l'objecció s'han anat assumint i vivenciant per una bona part de la població i especialment des del sector més jove. Ha anat en augment aquesta consciència i ara és un bon moment per posar-se a treballar en aquesta línia. Si més no, participar en les decisions que s'han de prendre i que impliquen una presa de postures que configuraran l'estratègia del MOC en un futur a curt i mig termini.

Temes com la propera sentència del Tribunal Constitucional sobre els articles de la LOC als quals es presentà recurs, perspectives i estratègia davant la PSS, la necessària descentralització del MOC de Barcelona que actualment gira al voltant del Casal de la Pau, amb la potenciació i creació de grups als barris, el desenvolupament d'un tipus d'organització mitjançant la qual ens coordinem i ens informem de tota la tasca que s'està realitzant, l'aspecte de difusió, tant important i darrerament força oblidat, etc..., el treball que ens cal fer per augmentar l'Objecció pest-mili, assumir realment el tema de l'Objecció Fiscal, el treball i posicionament en un tema que ens cal debatre a fons com és la dona i l'exèrcit, i tantes altres qüestions que ens són necessàries de discutir i actualitzar si volem realment tirar endavant el MOC (deu anys després) i crear noves perspectives de futur.

Han estat, principalment, aquests motius i al fet que en molts mesos no hi ha hagut cap assemblea del MOC de Barcelona, pels quals s'ha vist necessari de convocar aquesta trobada.

Serà important, doncs, de fer una valoració de tot el què s'ha fet fins ara, analitzar els resultats derivats del nostre treball i

preparar i programar el curs vinent.

Es important la implicació de TOTS/TOTES per tal de no tornar a caure en formes, debats i funcionaments, passats i arcaics que a cap de nosaltres agraden; no convencen a ningú i que a la curta o a la llarga cremen i desgasten al personal.

PROGRAMA

1/- Situació de la Llei després de la sentència del T.C.:

- Valeració
- Perspectives (Si és que ja ha sortit)

2/- Perspectives i estratègia davant la PSS :

- Inf. del treball amb Institucions
- (?) - Inf. del treball amb Sindicats
- Resum i valeració de l'enquesta (MOCADOR núm. 1)
- Postura del MOC davant la PSS (Insubmissió)

3/- Organització i funcionament del MOC-Barcelona :

- Grups barri / - Casal (Coordinació)
- Difusió
- Accions
- Economia
- Relacions : Internes i Externes
- Tema jurídic
-

4/- Perspectives de futur del MOC. (10 anys després)

IMPORTANT:

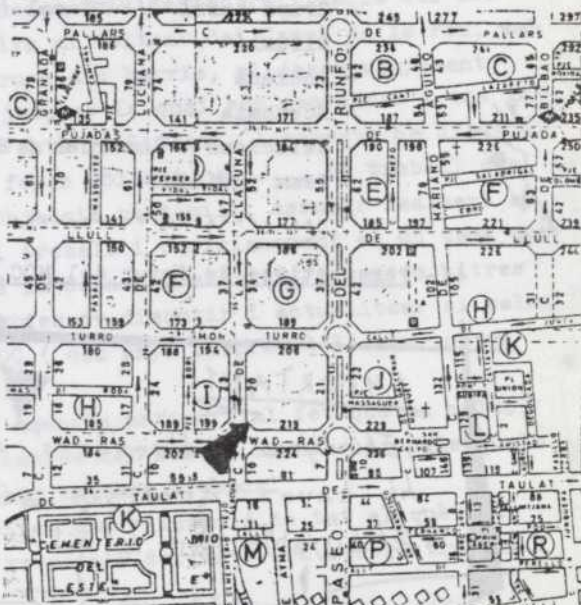
- ◀ El dijous i divendres abans de l'Assemblea hi haurà diversos actes. (ja s'informarà)
- ◀ El dissabte per la nit : GRÀSIES!!

PREINSCRIPCIO A L'ASSEMBLEA

Per agilitzar tot el treball i els debats previstos per l'Assemblea s'està confeccionant un material que es distribuirà a tots els que feu saber que assistireu. Per editar-ho hi ha un grup que es reuneix cada dijous al Casal. La seva funció és, per una part, garantir que en aquest dossier hi siguin recollits tots els aspectes i, per una altra, compaginar tot el material que es vagi recollint. Evidentment, tant pel que fa a la feina del montatge de les ponències com el que és la seva estricta redacció hi esteu convidadíssim/es. De totes maneres convindria que us espavillessiu perquè el temps se'ns llença a sobre. Ens hem proposat que el dilluns 16 de juny hi hagi tot el material recollit per fer-ne les còpies i començar a distribuir-lo. Per tenir una idea exacte del material que s'ha de publicar i de la gent que assistirà al'Assemblea és del tot necessari que notifiqueu la vostra assistència per telèfon o escrivint al Casal. Com que el tema dels àpats anirà a compte de cada persona el cost de la inscripció a l'Assemblea es reduirà al preu de les còpies de les ponències i una petita quantitat per compensar les despeses d'organització. Voldriem insistir en el fet que és necessari que ens feu saber quan abans millor si vindreu i, en qualsevol cas, abans del dia 18 per no tenir que està fent còpies del material fins el dia abans, que prou feina tindrem.



"L'EMPRESA ORGANITZADORA"



OB ALT,
B KLEIN,
SSEN IN
ELM REIN!

an o petit
el casc"

Hrsg.: Jugendclub COURAGE
Landesvorstand NRW
c/o Regina Grewe
Ench-Kästner-Str. 5
4700 HAMM 1



in der DFG-VK

Gestaltung: Detlef Klewer

els missils Cruise. Diumenge 7, a l'aeroport de Münster, érem expectadors de tota mena de demostracions militars aèries. Al bell mig els propis exèrcits (l'americà, el danès, l'anglès, etc.) donaven tota mena d'informacions i regalaven adhesius, triptics, fulletons i llibrets on detallaven la funció apocalíptica per a la qual s'havien creat.

Per allò d'estar en territori propi, els alemanys eren els que més s'afanyaven, regalant tota mena de material a on sistemàticament es repetia el mateix discurs: el bloc atlàntic contra el de Varsòvia, l'etern enemic.

Si no fos perquè, modestament, estem al dia de la situació militar en la frontera Est-Oest, ens haguéssim imaginat que ens trobàvem davant d'una guerra declarada.

Per acabar d'arrodonir la imatge d'Alemanya, només falta la imatge d'un poble on tots els anuncis i cartells són redactats en anglès on tan sols hi han venides amb matrícula d'EUA i on la base ianqui és el motiu de vida de tota la població. O l'altra d'un mapa de la RFA, distribuït per l'exèrcit, on es resalta en les zones d'ocupació.

Es a partir d'aquesta realitat com es pot fer comprensible la posició dels grups pacifistes i antimilitaristes d'implantació majoritària.

Si m'haguessin intentat convèncer de què la consecució de l'abolició del reclutament obligatori és totalment impensable a curt termini, sense ser abans expectador de la militarització de la societat alemanya, m'hagués endut la impressió de què em volien aixecar la camisa.

I que un pacifista et digui que no veu clara la reunificació de les dues alemanyes, sense que això no deixi de representar el perill de tornar al nacionalisme feixista d'altres èpoques, perquè, senzillament, no confia en la societat alemanya, era com per agafar els trapeus i tornar cap a casa.

Per sobre de tot això, però, cal constatar que, malgrat la visió pessimista imperant, puja gent jove. Aquests no en volen saber res de la mala consciència del passat i que, passant per sobre de consideracions històriques, es declaren insubmisos al servei civil i qüestionen la presència de veritables forces d'ocupació.

Això, indirectament, afecta la posició oficial d'organitzacions com DFG/VK, que es replantegen l'actitud davant dels qui es neguen a complir el servei civil.

CAP de SETMANA

Anti-militarista a l'escala

DIJOURS 30 d'ABRIL «anniversari de les comissions»
 10 ANYS D'OBJECCIO
 «SAIVEM L'ALBERA»
 RECORDANT GERNIK 37
 «CERCAU d'objectors a les 10 del vespre»
 DISSABTE 2 de MAIG
 «SARAU ANTI-MILITARISTA»
 «Jordi Palleja»
 «Adolf»
 «Buitre Loco»
 «Kettama»
 «Maxime Volumen»
 DIUMENGE 3 de MAIG
 «Organització»
 «Collaboració»

JO 1
 No i col·labora
 Adreça
 Data i lloc de naixement
 DNI n°

Del Servei Civil imposat i objectori té les mateixes característiques que el Servei Militar.
 No pensem col·laborar amb cap PSS, per la qual cosa podem considerar-nos la solució d'evitar-se (uniques) catàstres i l'equitat i

2 i 3 de maig

Una de les propostes que sorgí de la TROBADA, que el cap de setmana 14 i 15 de març es va dur a terme al Penedès, va ser el convocar a objectors/es per una propera TROBADA amb un tema monogràfic: ESTRATÈGIA DEL MOC DAVANT LA PSS. D'aquí l'Assemblea Intercomarcal del 2 i 3 de maig a l'Alt Empordà, a la casa de colònies de Ventalló.

La TROBADA s'esperava important davant la necessitat de debat i clarificació de les postures personals dels/de les objectors/es i la configuració de l'estratègia del MOC davant la PSS.

La cosa, però, va anar molt diferent de totes les previsions que s'havien fet. La resposta de la gent va ser nula. Després de l'esforç que suposa muntar una TROBADA d'aquestes característiques (varen ser 2 o 3 persones de l'Escala) és a dir, tot el Cap de Setmana Anti-militarista i l'Assemblea, a la TROBADA no hi havia més de 20 persones. La primera reunió, dissabte 2 de maig, no es va fer degut a la poca gent. Temps de lleure i diversió.

El diumenge 3 de maig ens trobàrem i s'apuntaren les línies que es varen considerar calia seguir com a postura i resposta davant l'aplicació de la PSS. Es pot resumir en tres punts:

- 1/- El MOC (Principat de Catalunya) està per la no col.laboració amb la PSS i pren una postura d'insubmissió davant la seva propera aplicació.
- 2/- Cal fer un buidat de les enquestes (MOCADOR, nº 1) i la valoració de les respostes que s'han donat. És necessari saber el nombre real d'objectors/es que prendrien aquesta postura per tal de poder comptar "realment" quanta gent som, veure quina força es tindria, no plantejar-ho com un nou farol de cara al Govern, sinó, crear una veritable estratègia per fer front a la PSS.
- 3/- Es deixa per més endavant, com a segon pas, la presentació d'un escrit; d'una declaració d'insubmissió.

Assemblea

MADRID, 16 i 17 de maig 1987

Força assistència de grups a l'Assemblea a Madrid.
Tot seguit un breu resum d'allò que es va tractar.

1)- Revisió i valoració dels grups de treball:

- INTERNACIONAL, (Bilbo i Cantàbria): Contactes amb partits europeus, els "verds" alemanys i grup ARCO-IRIS.
- OFICINA de PREMSA, (Barcelona): Cal que els grups envii més informació sobre les mogudes i retalls de premsa.
- COORDINACIÓ, (Còrdova): S'actualitzen les llistes per les rodes de telèfons dels grups i s'informa de l'economia. S'acorda pagar al fons estatal quotes mensuals, voluntàries i fixes.
- RELACIONS: Cada grup informa dels contactes que té a diferents nivells, Amb grups anti-militaristes (Mili-KK), CDDT, sindicats, partits, institucions, etc...

12

NACIONAL

(12 de maig del 1987)

LA OBJECION EN ESPAÑA/ENTREVISTA CON UN PROFUGO DE LA JUSTICIA MILITAR

Enrique Jiménez: «Al Gobierno y al Ejército les interesa que yo siga siendo desertor»

Es, desde hace seis meses, un prófugo de la justicia, perseguido por la Policía y la Guardia Civil. Su delito ha sido declararse objetor cuando cumplía el servicio militar en la COECS. Se llama Enrique Jiménez y nació en Madrid, hace 21 años, en el seno de una familia de tradición católica —su abuelo y

su padre, guardias civiles; dos de sus hermanos, policías municipales—. Confiesa que es «horrible resistirse perseguido cuando uno se considera inocente», pero cree también que «el Gobierno y el Ejército no quieren que yo siga siendo desertor, porque, en la cárcel, será un preso político».

2)- Repressió:

a)- S'informa dels diferents aspectes:

- * (Judici a Cadis a objectors per una encadenada), * Entrebanco del CNOC, etc...
- * Miquel Rodríguez (més informació en aquest MOCADOR).
- * Enrique Jiménez: 1)- No s'entrega, 2)- Potencien les autoinculpacions, 3)- Forà una gira per diverses ciutats amb aparicions a la premsa.



"cap home, cap dona, cap pesseta per la guerra"



3) - OBJECCIÓ FISCAL



Assemblea
d'Objecció Fiscal
c/ Rivalençya, 6
302 pis.
08002-Barcelona
T. 317 61 77

Es fa una roda informa- tiva de com s'està duent el tema. A Bar- celona el tema està molt oblidat per part del MOC. Cal posar-se a treballar en aquest aspecte.

4) - Brigades Internacionals per la Pau: Cantàbria és qui ha treballat més aquest tema; (interessats truqueu al Casal per més informació).

5) - Postura davant la sentència del Tribunal K.:

Pamplona presentà un document (és al Casal) i es demana als grups que es treballi el tema per un posterior debat a la propera Assemblea.



6) - Dones i Forces Armades: Cal que els grups que no treballen aquest tema ho comencin a fer ja que hi ha un avant-pro- jecte de llei sobre el servei Militar per a la dona; (és al Casal). A la propera Assemblea es debatarà aquest tema a fons.

7) - Defensa popular no-violenta: Es realitzarà un joc per veure les postures de la gent referent a aquest tema. Madrid és qui ho està portant.

8) - Baris: a) - Es proposa fer accions a tot l'estat du- rant la setmana de les FAS (del 13 al 20 de juny). b) - La propera Assemblea serà a Madrid el 19 i 20 de setembre. Si la sentència del T.C. surt abans s'adelantarà. c) - Per més informació o materials sobre els debats, passeu pel Casal.

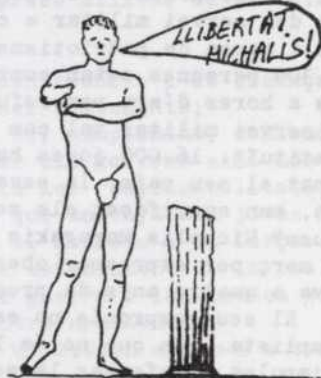
OBJECTOR GREC EMPRESONAT

Michalis Maragakis fou empresonat el dia 11 de Març. Després de comparèixer davant del Tercer Tribunal Militar, Salònica, fou portat a la Presó Militar d'aquella ciutat on li espera un judici per refusar presentar-se al servei militar. Encara no s'ha establert cap data pel judici i el seu advocat afirma que el tribunal s'excedí del seu poder en empresonar Michalis.

En el judici, les autoritats militars volen que Michalis sigui declarat boig i així invalidar la seva fermesa pel que fa al tema de l'objecció. Però aquest assumpte ha arribat a un carreró sense sortida doncs la publicitat que Michalis ha aixecat, ha encoratjat molts més objectors.

El 13 de Març, el segon objector no religiós -Spiros Psichas- celebrà una conferència de premsa a Atenes, anunciant la seva decisió. Spiros, que és l'editor del Oikologika Ephemerida (Diari Ecologista), fou acompanyat per altres qua-

tre objectors. Altres tres defensors del dret a objecció esperen el seu judici per incitar la gent a refutar el servei militar. C. Garoufalidou, T. Madarakis i G. Lafazamis foren arrestats el 6 de Desembre per llençar des d'una avioneta exemplars de la declaració de M. Maragakis prop de Salònica. Van ser acusats per l'article 202 del codi criminal, però les autoritats han oblidat altres mostres de suport a Michalis com, per exemple, les vint-i-una organitzacions que secundaren la seva declaració o els organitzadors de les manifestacions públiques d'Atenes, Salònica i altres ciutats gregues. A Grècia la petició de suport a Michalis Maragakis ja porta més de 5.000 signatures.



GRÈCIA

"Tot ciutadà grec capaç de portar armes està obligat a contribuir a la defensa del país" efectuant un servei militar de 21 a 24 mesos. Constitució grega, art. 4, 6è paràgraf.

Les autoritats militars gregues mesuren l'aptitud per utilitzar armes en funció de la capacitat física de l'individu. Mai en funció de la seva consciència individual.

El PASOK, partit socialista actualment dominant, expressava el seu suport als antimilitaristes abans d'arribar al poder. El 1977, el govern legislava la possibilitat -reservada exclusivament als testimonis de Jehovà- d'efectuar un servei militar no armat. Des del 1977, no-res... Excepte la perseverança en la repressió. En canvi, la majoria dels estats europeus han reconegut el dret a l'objecció de consciència i han permès un servei alternatiu fora de les casernes.

Alguns arguments contra aquest dret:

- "L'estat de guerra quasi permanent amb Turquia". Els objectors es neguen a ser enrolats en aquesta baralla de poble que denuncien; amb alternatives no violentes, proposen d'efectuar un servei d'utilitat pública real.

- "Els estats veïns tampoc reconeixen el dret a l'objecció de consciència: Turquia, Albània, Iugoslàvia i Bulgària". És cert que també hi ha una forta repressió en aquests estats, però demanem a Grècia que doni exemple i l'invitem a respectar els drets humans. S'ha d'esforçar per no suprimir els drets d'alguns amb l'argument de la igualtat i en nom de la democràcia: al contrari, ha de donar a tots els mateixos drets a la vida i a la llibertat.

- "Militarisme = coratge. Refús del servei militar = covardia i manca de patriotisme". Més de 300 persones estan empresonades a hores d'ara per refusar fer el servei militar tal com està instituit. 16.000 joves han abandonat el seu país, la seva família, han sacrificat els seus estudis, la seva feina. Covardia, diuen? Michalis Maragakis es va entregar a la policia l'últim 11 de març per expressar obertament el seu rebuig a servir; s'exposava a quatre anys de presó. És això manca de coratge?

El seu compromís no es pot resumir amb aquesta denominació simplista. És que no és la seva responsabilitat de ciutadà la que l'impulsa a defensar la seva consciència personal i la de tots els seus amics que reivindiquen, com ell, els seus drets a la lliber-



58 DIAM 8 TSPT 34012A

tat d'opinió, de consciència i de religió?

Crides i recomanacions:

- El febrer de 1983, el Parlament Europeu va adoptar la resolució Macciocchi, segons la qual la protecció de la llibertat de consciència, d'opinió i de religió, que són drets fonamentals, impliquen el dret a refutar un servei militar. Grècia és a la CEE des de 1981.

- El 1967, 1977 i 1987, l'Assemblea parlamentària del Consell d'Europa ha adoptat recomanacions que cridaven al reconeixement de l'objecció de consciència. Grècia forma part del Consell des de 1949.

- El març de 1987, la Comissió dels Drets de l'Home de l'ONU ha adoptat una resolució que reconeix l'objecció de consciència com a dret fonamental i el refús d'efectuar un servei militar com a dret legítim. Aquesta comissió demana a tots els estats membres respectar aquests drets i aturar tota forma de repressió. Grècia és un estat membre de les Nacions Unides.

Situació actual:

- Més de tres-cents testimonis de Jehovà estan ara empresonats amb condemes d'un mínim de quatre anys.

- Uns 16.000 joves estan exiliats per fugir de l'exèrcit grec. Un 5% dels exiliats ha de seguir tractament mèdic per desequilibris psicològics i perden determinats drets cívics; en particular, el dret d'exercir certes professions, el dret de conduir un vehicle.

- Una trentena de reclutes que no poden suportar les condicions inhumanes de l'exèrcit es suïciden cada any.

El cas de Michalis Maragakis:

Michalis desafia d'una manera oberta i pública al govern perquè es nega a reconèixer l'objecció de consciència. Michalis ja ha efectuat un servei alternatiu: durant un any, ha ensenyat a esculpir fusta a analfabets de Leskada. Després de l'èxit de les seves intervencions públiques i de la manifestació feta arran de la Conferència Internacional per la Pau, Michalis fou detingut l'11 de Març a Leskada i engarjolat a la presó militar de Diavata. Per què? Ell mateix ho explica:

"Refuso l'exèrcit:

- perquè crec que les llibertats de consciència i de creença són drets humans fonamentals que han de ser respectats;

- perquè crec que promoure la pau no és, simplement, confondre els desitjos amb realitats o preservar els governs sinó més aviat, assumir personalment i amb consciència les responsabilitats;

- perquè l'exèrcit és una institució que ensenya als joves l'autoritat, la jerarquia, la violència, el sexisme i la força.

- perquè, com a pacifista, crec que l'establiment de la pau serà un èxit gràcies a la lluita contra la guerra i les causes que l'originen, i no per la competició entre armaments;

Refuso absolutament d'aprendre a utilitzar armes i a tombar-les contra els meus semblants".

ACCIONS MAIG '87



AMICS DEL MOC: AQUEST MES HA ESTAT FORÇA MOGUT PER A

TOTHOM.
AQUESTA ÉS UNA MOSTRA DE LES PRINCIPALS ACCIONS QUE PROVOCAREN EL FELIÇ ALLIBERAMENT DEL MIQUEL...

MAIG
8
1987

Ocupació del local del PSOE a Barcelona. Vam ser «amablement» desallotjats per la pasma entre els crítics històrics i desesperats dels socialistes.



MAIG
15
1987

Acció davant del Consolat Grec en el dia Internacional de l'O.D.E.C. per demanar la llibertat de Michalis Maragakís.



MAIG
22
1987

Interrupció de l'acte electoral del Pasqual...

LLIBERTAT MIQUEL RODRIGUEZ



L'OBJECCIÓ A IUGOSLÀVIA

Iugoslàvia manté que mai més es produirà la mobilització i l'empresonament d'aquells objectors que ja hagin acomplert alguna condemna a la presó. Però cinc Testimonis de Jehovà de Lari-bor, Eslovènia, s'enfronten ara a una nova mobilització. Tots es neguen a marxar...

Ells són: Cehel Janko, Bojan Miglic i Rajko Valentin, els quals s'enfronten a la seva tercera condemna (cadascú d'ells ja ha passat 4 anys a la presó); enfrontant-se a la segona condemna hi ha Anton Bergaver (que va estar empresonat durant 3 anys) i Ivan Bergaver (10 mesos). A un sisè testimoni -Peter Jezer-nick-, que ja ha acomplert una condemna de 2 anys i 6 mesos, se li ha ajornat el reclutament fins al 1988, degut a la mala salut de la seva mare.

A tots ells se'ls distribuï una notificació de mobilització a l'Octubre, però aquesta fou aparentment retirada, en el que ara s'ha descobert com un acte fraudulent d'indulgència. De fet, les autoritats solament van postposar el reclutament per assegurar-se el silenci dels testimonis i donar la impressió que s'havia acabat amb el sistema de crides reiterades.

A mitjans de Febrer, els sis van rebre l'ordre de presentar-se a les seves unitats respectives, en el termini d'un mes. Van decidir que no anirien. Els militars mantenen que Ivan Bergaver és a la seva unitat, però actualment està amagat mentre exigeix ser jutjat a Eslovènia i no al lloc de la seva destinació com pretenen els militars.

El grup de treball del Moviment Pacifista Ljubljana descriu el tractament rebut per aquests objectors com "doblement cínic". Les seves notificacions de mobilització foren retirades l'any passat, precisament quan el debat sobre el servei civil alternatiu estava més calent. Però foren expedides de nou tan aviat com la polèmica acabà.

El passat 15 de Maig es celebrà la Diada Internacional de l'Objecció de Consciència. Una comissió internacional d'objectors decidí escollir a Iugoslàvia com a focus especial d'atenció d'a-que

quella diada. Els diferents moviments d'objecció havíem de portar a terme una acció de difusió de la situació de l'objecció a casa nostra i a Iugoslàvia. També amb motiu de la diada, la WRI (Internacional de Resistents a la Guerra) preparà i posà en circulació el següent informe:

Objecció de Consciència

- Tots els homes majors de 18 anys estan obligats a fer 12 mesos de servei militar bàsic i, a més a més, han de complir certs deures en situació de reserva.
- L'Objecció de Consciència no està reconeguda com a dret humà.
- No està previst l'establiment de cap mena de servei civil.
- Els objectors són mobilitzats contínuament i empresonats, arribant a complir condemes de fins a 10 anys.

El Debat Públic

El 1986, com a iniciativa de la seva organització juvenil, els òrgans oficials de la República Eslovena exigiren la retirada de les noves mobilitzacions i de les condemes, i un servei alternatiu pels objectors religiosos com els Testimonis o els Adventistes. Les recomanacions eslovenes van haver de ser debatudes a nivell estatal.

Mentre el Grup de Treball del Moviment Pacifista Ljubljana criticava la seva pròpia república per limitar les seves demandes als objectors creients, els governs de les altres repúbliques acusaren Eslovènia d'atacar l'exèrcit i ho veieren com un exemple més de la rebeldia eslovena. El gener del 1987 acabà el debat.

La conclusió oficial fou que el reconeixement de l'Objecció de Consciència violaria els principis bàsics del socialisme, que un servei no combatiu era ara possible i que els objectors no s'oposarien mai més a les noves crides:

"La instrucció per a la defensa i el servei militar en l'Exèrcit Popular Iugoslau són drets i obligacions constitucionals per a tots els joves mentalment i físicament aptes. Per una excepció violaria la igualtat de tots els ciutadans i de la classe treballadora

dora, violaria els principis del socialisme i els Principis Generals de Defensa..." (Conferència federal de l'Aliança Socialista de la Classe Treballadora, 15 de gener de 1987).

La Conferència continuà per declarar que "aquells que ja havien complert una condemna per refutar el servei militar per motius religiosos no se'ls demanarà mai més fer el servei militar armat, però podran realitzar un servei militar no armat. Atès que ja és un hàbit a Iugoslàvia, no hi ha cap necessitat de prohibir la pràctica de repetides condemes a presó. Amb aquesta declaració la Comissió Coordinadora de la Defensa General del Poble i la presidència de l'Aliança Socialista manifesten que la discussió sobre la qüestió de l'Objecció de Consciència ha acabat".

Les darreres mobilitzacions

Malauradament, les mobilitzacions reiterades i les condemes no són una cosa del passat. El Març de 1987, cinc Testimonis de Jehovà d'Eslovènia es neguen a respondre a la seva segona o tercera notificació de reclutament. Tres d'ells ja han estat dues vegades a la presó per objectar, els altres una.

Altre Testimoni eslové -Zvone Vajs- fou condemnat a presó per segona vegada el 23 de Desembre del 1986: a una primera condemna de 18 mesos, li segueix aquesta darrera de 3 anys i 6 mesos. No serà empresonat fins que la seva súplica sigui considerada pels tribunals (probablement el Març).

És impossible fer una estimació fiable de quants objectors hi ha empresonats a Iugoslàvia. Altre testimoni de Jehovà del qual la WRI té coneixement és S. Katik, que compleix una condemna de 2 anys i 8 mesos a la presó juvenil de Valjevo. Quatre reclutes eslovens destinats a Montenegro foren acusats de subversió el Març del 1987 per informar als seus companys de les propostes de la República Eslovena.

Història del sistema defensiu iugoslau

Les arrels del sistema iugoslau de defensa popular es troben en la resistència dels partisans a l'ocupació nazi i en el període

de postguerra quan Iugoslàvia intentava defensar la seva independència del bloc soviètic. Les conseqüències, tanmateix, són que el militarisme ha calat en la cultura iugoslava.

Iugoslàvia viu en un estat permanent de preparació bèl·lica, capaç de mobilitzar un alt percentatge de la població en qualsevol lloc del seu sistema defensiu a 48 hores de qualsevol atac.

La instrucció militar als homes

i les dones comença a l'escola

i és també obligatòria la ins-

trucció militar en el lloc de

treball. Tots els ciutadans

adults fins als 50 anys són

obligats a treballar en algu-

na de les branques del sistema

defensiu. Han de dedicar a a-

quest deure 1 o 2 dies cada

any. Les dones no fan encara el servei militar, malgrat que això

ha estat sotmès a discussió en els últims anys, però tots els ho-

mes majors de 18 anys són obligats a realitzar un servei bàsic de

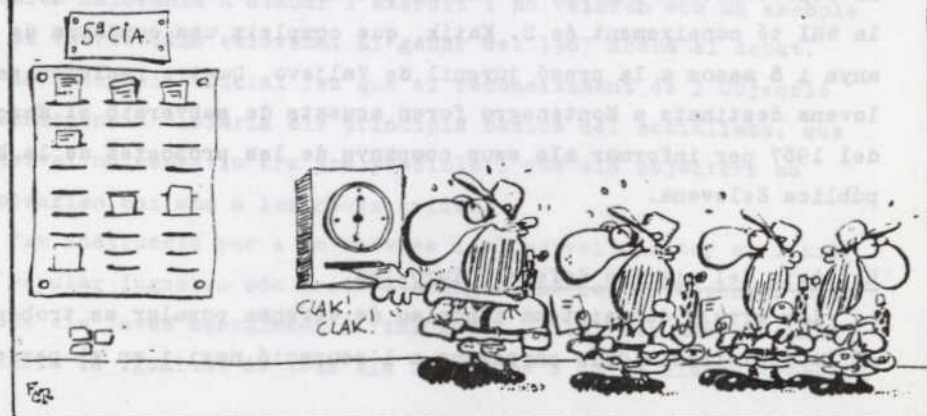
12 mesos. Als estudiants d'ensenyament superior ja no se'ls conce-

deixen pròrrogues, i les exempcions a la mili només es poden con-

cedir de vegades per motius familiars.



"LA MILI ET PAGA UN SOU"



BUTLLETA DE COL.LABORACIÓ ECONÒMICA



Voldria aportar la quota de _____ ptes. cada

☐ TRIMESTRE

☐ SEMESTRE

☐ ANY

per mitjà de

☐ domiciliació bancària

☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre)

☐ ingrés al compte corrent 939-14 Agència 546
de "La Caixa"

Per domiciliació bancària:

BANC _____

AGÈNCIA _____

CAIXA _____

POBLACIÓ _____

☐ Compte corrent

Núm. _____

☐ Llibreta d'estalvi

Jo (Nom i cognoms) _____

autoritzo el pagament dels rebuts que al meu nom els presentarà el
M.O.C. - CASAL DE LA PAU.

_____, a _____ de _____ de 19____

(signatura)

Envieu-nos les butlletes al Casal de la Pau, Carrer Cervantes, 2
principal 1ª, Barcelona 08002.
Telèfon 310.39.94



MOCS

ALT EMPORDÀ:

Apartat 37
L'Escala 17130

BAIX CAMP:

Ateneu Llibertari
C/Sant Vicenç, 3
Reus 43201

BAIX PENEDES:

Local de la Joventut
Vial de França s/n
El Vendrell

FRANJA D'ARAGÓ:

Apartat 5b
Praga (Osca)

LES GARRIGUES:

Granja Escola "Les Obagues"
Juneda 973/15.04.17

GIRONÈS:

ADAC
C/Auriga, 2
Girona 972/21.38.38

MARESME:

Apartat 100
Premià de Mar

SEGRIÀ:

Consell de la Joventut
C/Lluís Companys s/n
Lleida 973/27.37.16

VALLÈS ORIENTAL:

"El Gra"
Plaça de l'Església
Granollers

GRUP D'OBJECTORS DE CONSCIÈNCIA
DE LA JOVENTUT CATALANA D'ESPERANTO
Apartat 290 / 08200 SABADELL



M.O.C.
CASAL DE LA PAU

Cervantes, 2, Pral 1.ª
Tel. 318 39 94
08002 - BARCELONA